

ΓΕΝΙΚΟ ΠΟΙΝΙΚΟ

- Πράξη: αδίκη και καταλογιστέ.

Πράξη	ΑΔΙΚΟ		ΚΑΤΑΛΟΓΙΣΜΟΣ (ΕΝΟΧΗ)	
	<u>Αντικ. υπόσταση</u>	<u>Λογος άρσης αδικαι</u> π.χ άμυνα.	<u>Υπαυσιότητα</u>	<u>ΑΔΠ</u> <u>προσωπικός λογος</u> <u>υπαλλοιγής</u>

(τοτα πια)

- ατέλεια εγκλήμα: Το π.δ εκτός από τη ποινή έχει κι άλλες εννομικές συνέπειες. (π.χ εγκλήσμος σε ψυχιατρικό κατάστημα) Γι' αυτές τις συνέπειες χρειάζεται μόνο αδίκη και όχι ενοχή.

- Επίσης αναμέσα στην ενοχή, στην αξιόποινη πράξη και στην εννομική συνέπεια δημιουργούνται κι άλλες προϋποθέσεις. Εξαρτάται η ποινή από κληροδομένα. Έτσι προβλέπονται προσωπικοί λογοι απαλλαγής από επι ποινή, ή λογοι εξάδεισης του αξιολογούν ή λογοι δικαστικής άρσης του αξιολογούν. Επίσης υπάρχουν οι εξωτερικοί φοροι του αξιολογούν.

↓
4432 πκ
4431 πκ

- Εξωτερικοί φοροι του αξιολογούν: δε θεωρούνται στοιχεία της (εν γένει εννοια) αυτιμεμενικής υπόστασης. Δε χρειάζεται να καλύπτονται από δόλο ή αμελεια του δράστη, μρινονται μόνο αυτιμεμενικά.

- Ειδικά στοιχεία του αδικαι: αναφέρονται με τους φοους νομιμος, παρανομος, αδέρμος, άνευ δικαιώματος, αρμόδιος. Άνοιτες ποινικές υποστάσεις.

(ΕΠΙΤΟΜΗ)

- Διαμευρισμένο εμψήμα: πιο βαριά ποινή από το βασικό.

Προνομιοῦχο εμψήμα: πιο ελαφριά ποινή από το βασικό.

- * Ιδιώνυμο εμψήμα: Δεν αποτελεί μια απλή απόκλιση από το βασικό αλλά σιωσταν νέα αυτονομημένη εμψηματική συμπεριφορά, η οποία είναι συγγένη με το βασικό εμψήμα παράλληλα όμως αποτελεί μια εντελώς ξεχωριστή πράξη.

ΣΗΜΑΣΙΑ: Η εμψηματική παραλλαγή συρρεει φαινομενικά με το βασικό εμψήμα (τιμωρείται μόνο η παραλλαγή).

Το ιδιώνυμο συρρεει αλληλινά με το βασικό (τιμωρίζεται και τα 2 εμψήματα).

- Εμψήμα απλής συμπεριφοράς: πλαστογραφία,

Εμψήμα αποτελέσματος: ανθρωποκτονία με πρόθεση, (ή αμελεια), σωματική βλάβη, απάτη, φθορά.

- Εμψήματα εκ του αποτελέσματος χαρακτηριζόμενα: Δεν έχει σχέση με τα εμψήματα αποτελέσματος, μπορεί να ναι κι εμψήμα απλής συμπεριφοράς. Άρθρο **29 ΠΚ** π.χ. δολοφονία θύετα.

Χρειαζεται δολος για το βασικό εμψήμα και αμελεια για το βαρύτερο

- * Αν υπάρχει δολος και ως πρὸς το βαρύτερο → απορροφούνται οι κανόνες αθιμότητας συρροής και όχι το 29 ΠΚ

Απόφαση στα εκ του αποτελέσματος παραυσηρηζόμενα ΔΕΝ είναι δυνατή.

- 307 ΠΚ: εμψήμα χηνίας παραλειςφης.

↓
είναι όλα απλής συμπεριφοράς - δε μας νοιάζει το αποτέλεσμα.

- Μη χηνίας παραλειςφης: το φτιαχνουμε με τη βοήθεια του **15 ΠΚ**.

Χρειαζομαστε μια ισοιαιτερη νομική υποχρέωση κι ένα αποτελεσμα

που επηλθε αυριβως επειδη ο δραςης δεν εκπληρωσε την ιδιαιτη νομικη υποχρεωση.

Τιγες ιδιαιτη νομικη υποχρεωση: νομος

συμβαση

προηγουμενη επιμ. ενεργεια

εχεςεις εμπιστοσύνης.

Απόπειρα στα γυνδια παραληψης: κατ' εξαίρεση δυνατη.

• 306 Π.Κ: συμμευριμενης διακινδυνευσης. Στα εμπηματα αυτα πρεπει να επηλθε ο υινδως και οχι το αποτελεσμα.

• 380 Π.Κ: ληστεια → [συνδετο] με τη στενη εννοια. Αλλδ περιεχε στην α.υ. δυο η περισσοτερες τυποποιημενες πραξεις που ειναι παραληψα τυποποιημενες αυτοτελως και ως ξεχωριστα εμπηματα σε αρθρα του π.κ.

ΣΗΜΑΣΙΑ: ① Στην απόπειρα η αρχη εκτέλεσης της μιας από τις δυο πραξεις συνιστα απόπειρα ολου του αυτιστοιχου εμπηματος.

② Στην συμμετοχη η ανευτερεση στη συνανταρχια μπορεί να γινε με τη μορφη κατανομης των εμπηματικων ρολων. Ο ένας να κανε τη μια τυποποιημενη πραξη και ο αλλος την αλλη.

③ Στην αυρρη: οχι αληθινη αυρρη αναμεσα στο συνδετο εμπημα και στη πραξη που αποτελι συστατικο του. Η αυρρη ειναι φαινομενικη. Το συνδετο εμπημα απορραφει τα συστατικα του.

• Τυπια πολυτροπα η διακινδυνας μικτα: ο δραςης χρησιμοποισει οα τροπο θελει. και θα τιμωρηθει μια φορα.

ΟΜΩΣ στα μη τυπια πολυτροπα η εωρωτικη μικτα αν ο δραςης κανε και τους 2 τροπους που περιγραφονται θα τιμωρηθει 2 φορες. π.χ. πλαιοτογραφια: αν κανε και καταρριβη και νοθευη θα τιμωρηθει 2 φορες. (αληθινη αυρρη)

- Εμφύσματα υπέρχειλως υποειμένικης υπόστασης : π.χ κλόντι
- ΣΗΜΑΣΙΑ: Είναι δυνατή η συμμετοχή κάποιου στο εμφύσμα κατά το στάδιο της αδιαβτικής αποπεράτωσης;

↓
είναι το στάδιο από τη τελική ολοκλήρωση του εμφύματος μέχρι τη πραγματοποίησή του βελών.

Αποψη επιτομής: όχι.

- ② Αν ο δράστης διαπραχθεί ένα μανιπριό εμφύσμα ενώ διανύει το στάδιο της αδιαβτικής αποπεράτωσης του ορχικού;

Αποψη επιτομής: ναι, ιδεαν αληθινή συρροή.

(ΒΙΒΛΙΟ).

- Για την έννοια της πράξης αφού η εωματική συμπεριφορά να είναι ηδελιμένη. Οι ανώτεροι βτόχοι του πραττατος, η μορφή του και η υατενδωσή τους και το εάν υπάρχουν εν γενεί τέτοιοι βτόχοι δεν ενδιαφέρουν ως προς το ερώτημα εάν ο δράστης επράξε ή όχι.
- Εάν η παραλβψη εμφανίζεται ως συνεχής δεσική ενέργεια, τότε έχουμε εμφύσμα ενέργειας (απορροράται η παραλβψη) εμτος αν η δεσική ενέργεια δεν ήταν άδικη ή ήταν άδικη αλλά όχι καταλογιστέ ή μπορεί να αποδοθεί μόνο σε αμέλεια ενώ η επακολουθούσα παραλβψη ήταν δόλιο.

	ΑΔΙΚΟ		ΚΑΤΑΛΟΓΙΣΜΟΣ		
	ΑΥΕ	ΛΑΑ	Βιολογικό	Ψυχολογικό	Καντολογικό
ΠΡΑΞΗ			ικανοποίηση προς καταλογομο	Υπατιστοητα ↓ δολος ή αμελεια	(αλλως διαβδαι πρατταν) γνωστικό συνειδηση οδω ή δυνατοτητα συνειδησης
					βοηθητικό αυθαινητη δυνατοτητα προς αλληρωση.

- Δόλος
 - γνωστή (επιτομή)
 - βούληση.

Δόλος α' βαθμού:

- γνωστή: βεβαιότητα αποτελέσματος
- βούληση: επιδίωξη.

 (δόλος σκοπός)

Δόλος β' βαθμού:

- γνωστή: βέβαια ή αναγκαστική συνέπεια.
- βούληση: αποδοχή αποτελέσματος.

 (αναγκαστικός δόλος).

Ενδεχόμενος δόλος

- γνωστή: πιθανότητα επέλευσης
- βούληση: αποδοχή αποτελέσματος.

- Ξυνειδήση αμέλεια:
 - γνωστή: πιθανότητα επέλευσης
 - βούληση: δεν πιστεύει ότι θα γίνει.

Χωρίς συνειδήση αμέλεια: δεν υποψιάζεται καν ότι θα προκληθεί αξιόπονη αποτέλεσμα. Όμως αν είχε τη προσοχή που οφείλει να έχει δε θα επερχόταν.

(ΒΙΒΛΙΟ).

- Στα εγκλήματα αποτελέσματος ο δόλος θα πρέπει να ευτείνεται στον αιτιώδη σύνδεσμο. Έτσι οι απλώς ενσυνείδητες αποφυγές κατά της αιτιώδη διαφοράς δεν απαλείφουν το δόλο.

Στο δράστη δε καταλογίζεται ο προγενόμενος δόλος ούτε ο επιγενόμενος. Ο δόλος πρέπει να υπάρχει κατά το χρόνο τέλεσης της πράξης. Στη περίπτωση του αναγκαστικού δόλου, όταν δηλ. ο δράστης τη στιγμή που ενεργεί δε γνωρίζει ποιο από τα περισσότερα του ενός πιθανά εγκλήματα διαπραττει, θα αμνησθεί για το εγκλημα που διέπραξε. Στο διαγενετικό δόλο, δηλ. όταν ο δράστης με την ενέργειά του προβλέπει ότι θα πληχθούν περισσότερα απειλούμενα αγαθά: όταν

το εννομο αγαθό είναι ιδαίον τιμωρείται μόνο π.χ για τετελεσμέ-
νη ανθρωποκτονία ενώ η απεικονιστική απόφαση ως προς τους άλλους
απορροφάται. Όταν δεν είναι ιδαίον το καθεστώς διατηρεί την αξία του
+ σελ 536, 537....

• Απόφαση: 1^ο στοιχείο: δόλος.

Στη περίπτωση αναγκαστικής αίρεσης δεν υπάρχει αμόμο απόφαση.

Στη περίπτωση διαλυτικής η απόφαση έχει τηφθεί.

Οχι απόφαση από αμελεια (υπορχε αλλά δεν τιμωρείται)
(εππομΗ).

→ Όταν η επελέυση περιστατικού μπορεί να επηρεασθεί από το δράστη
δεν υπάρχει απόφαση. Όταν το περιστατικό είναι αδέκτο με τη βούληση
του δράστη και εφάρταται από ένα ανακείμενο έχουμε απόφαση.
Επίσης όταν εφάρταται από αβεβαίο γεγονός έχουμε απόφαση.

• ΑΡΧΗ ΕΚΤΕΛΕΣΗΣ: υπό τη νομοποία: συνιστά καθε πράξη η οποία αποτελεί
μέρος της α.υ και οδηγεί κατ' ευθέαν στη πρσχεαζωση αυτού ή βρίσκου
προς την α.υ σε τέτοια θέση αμελεις συνσφας ώστε κατ' τη κοινή ανήλη-
ψη να θεωρείται ως τμήμα της το οποίο οδηγεί αμελας ε' αυτήν
υπό τη θεωρία: αποτελούν οχι μόνο οι πράξεις που πρσβαί-
λουν τυποποιημένα στοιχεία της α.υ αλλά και αυτές οι οποίες διαταρά-
ζαν με βάση το σχέδιο του δράστη το κύκλο κρερμίας του εννομου αγα-
θού παρέχοντας έτσι προς τα εφω την ενάνωση της διαταράξης επιδι-
ματος. (θεωρία της ενάνωσης)

• Εάν ο δράστης πρσβαίλεις πολλές φορές την ίδια μονάδα του εννομου
αγαθού στο χρονικό διάστημα που διαρκεί η καταλυση της ειρήνης
(π.χ ο δράστης πυροβολεί αλλά αδέκτος και φαναυροβολεί και τότε συστή-
το δικα) θα τιμωρείται μόνο για ολοκληρωμένη ανθ. γιατί υπάρχει φανό-
μενη αμρση.

• Η απόπειρα είναι η ανατροπή της ηθικής. Η πραγματική ηθική που ελλείπει το δόλο χαρακτηρίζεται από το ότι ο δράστης επιδιώκει στη πραγματικότητα όλα τα στοιχεία της α.υ. δεν έχει όμως νομικά παράβαση ή έχει λάθος. Λέμε δηλ. η γνώση και η βούληση. Στη ηθική ο δράστης πράττει περισσότερο από όσα θέλει. ≠ Στην απόπειρα δεν πράττει περισσότερο από όσα πράττει. Υποκειμενικά υπάρχουν όλα τα στοιχεία αυτιωμενικά όχι.

• Η απόπειρα στα διαφορά είδη εξετάζονται.

* ΜΗ ΓΝΗΣΙΑ ΠΑΡΑΛΕΙΨΗ: ναυ απόπειρα.

αρχή ευτελέσης: 1^η απαίτη: θα πρέπει να συμφέει με το τελευταίο χρονικό σημείο κατά το οποίο είναι δυνατή ακόμη η επιταγόμενη ενέργεια.

2^η απαίτη: (υπατάδα): η απόπειρα αρχίζει όταν παύσει να υπάρχει η πρώτη δυνατότητα επέμβασης προς αποτροπή του αποτελέσματος. Άρα η έναρξη απόπειρας συμπίπτει με την έναρξη παράλειψης.

* ΓΝΗΣΙΑ ΠΑΡΑΛΕΙΨΗ: ναυ απόπειρα, μάλλον σπάνια.

Μπορεί να υπάρξει απόπειρα και στα γνήσια όταν στην α.υ. περιλαμβάνεται αποτέλεσμα που δεν πραγματοποιείται ή όταν η ενέργεια της οποίας η παράλειψη είναι αξιόπονη, δεν είναι βαρύνουσα.

Επίσης μπορεί να υπάρξει απροσφορη απόπειρα στη περίπτωση ανατροπής ηθικής αναφορικά με τα περιστατικά που αφορούν τη πράξη.

* ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΟΣ: ναυ απόπειρα, δέχεται αλλά δε το πνεύμα.

* ΑΠΛΗ ΔΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ: ναυ αλλά δύσκολο γιατί μόλις ο δράστης κάνει ότι λέει η α.υ. το εγκλημα έχει ολοκληρωθεί. Άρα απόπειρα όταν αυτή αρχίζει.

* ΑΦΗΡΗΜΕΝΗΣ ΔΙΑΚΙΝΔΥΝΕΥΣΗΣ: δύσκολη διάκριση. Εάν απλώς αμνημονεύεται.

* ΣΥΓΚΕΚΡΙΜΕΝΗΣ ΔΙΑΚΙΝΔΥΝΕΥΣΗΣ: συνδέονται με αποτέλεσμα που συνιστά

- Εισαγωγή Όταν ληφεί το αποτέλεσμα π.χ. δε προσαρτάται μινδυνός για τη σωματική ακεραιότητα και τη ζωή υαποίου άλλου υπάρχει απόπειρα.

* Εκ του Αποτελέσματος: Τι θα γίνει εάν το βασικό εγώλημα παραμείνει στο στάδιο της απόπειρας ομώς εκβ. παρακτά το βαρύτερο αποτέλεσμα. 1^η απάντ: θα τιμωρηθεί για απόπειρα του βαρύτερου

2^η απάντ: θα τιμωρηθεί για το βαρύτερο.

3^η απάντ: Αληθινή και ιδεαν. σφρηή απόπειρας του αρχικού (π.χ. βιασμού) και ανδρ. εφ' αμελίας (αν πριν τη βίαση τη συζώση κατά λάθος με τις πράξεις του).

* Στα σύνδετα (π.χ. ληστρία) αρχή ευτελέσης (και ορα απόπειρα) από το χρόνο που τελέται η μια πράξη (π.χ. ληστρία: ασκηση σωματικής βίας ή απείλη)

- Έκδοση υπαναχώρηση από μη πεπερασμένη απόπειρα (44, §1) → προσωπικός λόγος απαλλαγής από τη ποινή.

... από πεπερασμένη απόπειρα (44, §2) → επτε ^{δωνητικός} προσ. λόγος απαλλαγής από τη ποινή επτε υποχρεωτικό λόγος επιβολής διητά μωφίματος ποινής

(ΒΙΒΛΙΟ)

- Στην υπαναχώρηση για να πουμε ^{ο δράστης επράξε, ο.τι ήταν δυνάτο} εάν ~~ήταν~~ ^{αυαδία η οκ α δωρη} 1) ή με βάση το δέδιο → δεχόμενα.

2) ή με βάση αλλη. υπέρηρα.

Για να πουμε αν επράξε ο.τι ήταν δυνάτο υποταμε τι θα είναι ένας ψυχρός εγμήφρατας Αν δεν είναι ο.τι είναι ατος: υπαναχώρηση

- Η πραγματική ηλάνη είναι η ασύμβατη μορφή της απρόσφορης απόφασης.
- Η πραγματική ηλάνη απορρίπτει το υαταλογοισμό και μαρτυρά το στοιχείο της υπαιτιότητας (το ψυχολογικό στοιχείο, δίδο δόδο).
 (*) + την ενανδδότη αμερτία. Αυτό που μένει το τιμωρεί για χαρς ανδδότη αμερτία εφ' όσον ο νόμος τιμωρεί την αμερτία στο σγμε-υρίμενο εγκλήμα. Αλλιώς ασκίωρητη. (Πηγή δίδο το γυνδακό στοι-χίο). * όσο αφορά το 30 ρ1.
 Το 30 ρ2: απορρίπτει το υαταλογοισμό των περιστατικών που α-γνοούσε. Φωτογραφίζει λάθος μόνο ένα τμήμα της πραγματικό-τητας. Του χρεώνεται το τμήμα της πραγματικότητας που γιν-ριζε και ήθελε να προεβάλλει, για το υπόλοιπο υαμιά ενδύνη.

• Νομική ηλάνη: αγνοία ή εσφαλμένη ασκίληση του αξιόποινου ή του αδικού.

• Νομική ηλάνη ασύμβατη μορφή του νομιζόμενου εγκλήματος.

- Νομική ηλάνη για $\begin{cases} \rightarrow \text{αξιοποιν} (1) \\ \rightarrow \text{αδικο} (2) \end{cases}$
 (1) τιμωρείται υανονικά. (31 ρ1)
 (2) δεν τιμωρείται αν είναι ασχυστή. (31 ρ2)

• Ηλάνη για τους λόγους που αίρουν το άδικο. (νομιζόμενη αμνο, υαμψίε-υη υατάσταση αναγκής κλπ). $\rightarrow$ εαν πραγμ+νομική ηλάνη.

(ΒΙΒΛΙΟ)

και η συνέχισή.

- Για να είναι αξιόποινη η πδική αυταρχία χρειάζεται να είναι πράξη αδίκη η κύρια πράξη και να μη συντρέχει λόγος που να αίρει τον αδικο χαρακτήρα της. ΑΡΑ είναι αδιάφορο εάν είναι ικανός για καταλογισμό ή εάν πράττει με δόλο ή αμέλεια. $\Rightarrow$ Αρχή περιορισμένης εξάρτησης. (*)
- Ο ορος απόφαση $\rightarrow$ όχι όπως στο 42 ΠΚ δηλ ως βούληση και παρα-δοχή. ΑΛΛΑ ως βούληση του δράστη να τελέσει μια πράξη η οποία είναι αντικρουστικώς αδίκη ανεξαρτήτως αν το χωριστεί ή όχι ο δράστης.
- (*) Δρα δεχονται πδική αυταρχία σε αδίκη πράξη που προέρχεται από μεν και από αμέλεια.
- 48 ΠΚ: Ο χαρακτήρας της πδικής αυταρχίας ή της συνέχισής ως καταλογιστής συμπεριφοράς δεν εξαρτάται από το χαρακτήρα της πράξης του αυταρχού ως καταλογιστής συμπεριφοράς.
- * Όταν για τη θεμελίωση του αδικού απαιτούνται "υποκειμενικά στοιχεία του αδικού", για να έχουμε πδική αυταρχία ή συνέχισή θα πρέπει τα στοιχεία αυτά να συντρέχουν στο πρόσωπο του αυταρχού. Όταν όχι ο προσαπών την απόφαση δίδεται έμμεσος αυταρχίας. Εφόσον βεβαιά συντρέχει δ' αυτόν ο σκοπός αυτός.
- Προϊόνθεση της έμμεσης αυταρχίας είναι ότι η πράξη του ενεργού ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΔΙΚΗ. Αν είναι αδίκη τότε έχω ή πδική αυταρχία ή συνέχισή.
- Για την έμμεση αυταρχία χρειάζεται α) να μην είναι αδίκη η κύρια

να πράξη και β) να επιβάλλεται η πράξη του ενεργούτος στον εγκλημα-
τον τινός σκοπός του υπενδύοντος

για

επίο- • Στα ιδιαίτερα εγκλήματα αν βε κιν ληη η ιδιότητα ή εχέση τότε
οχι αναταρχία αλλά άμεση ανερχία.

παρ- • Αν στην πδική αυταρχία ^{στο εγκλημα του 186 πη.} ο αυταρχός είχε αποφάσισι ήδη να τελέσει
το εγκλημα τότε έχουμε (απόηρα πδικής αυταρχίας) ενδεχομένως δε
δρα- και απλή ανερχία (ψυχική ανερχία) ^{στο βασικό εγκλημα.} εφόσον η παραμίνηση ενδύαμα-
σε την ~~ε~~ ήδη ελημμένη απόραση. Τιμώρηση για αληθινή αγωγή των
δύο εγκλημάτων δεν απορρίπτεται αφού η απόηρα πδ. αυταρχίας
κακ- του 186 πη δεν συντάζει περίπτωση συμμετοχής στο εγκλημα.

• Ναι πδική αυταρχία αν ο δράστης έχει αποφάσισι να τελέσει μια
αδική πράξη και ο πδικός αυταρχός τον πδθι να τελέσει τη συγκεκρι-
μενη αδική πράξη ~~πδθι~~ ~~αυτ~~

• Η πδική αυταρχία μπορεί να γίνει και με απειλές, ευθιασμούς,
υποχέσεις, πρόκληση ή ευμετάλλωση πλάνης, με απάτη, με ψυχολογικό
δα ματαναγκασμό, με χορήγηση αμειβής ή αποαλλογμάτων

• Η πδική αυταρχία και όταν η πράξη του αυταρχού από αμέλεια.
Επίσης και πδική αυταρχία όταν ο αυταρχός δε γνωρίζει τον
αδικο χαρακτήρα της πράξης.

γού- Οχι όμως πδική αυταρχία εφ' αμέλειας. Μανο σε δόλου.

• Ο πδικός αυταρχός του πδικού αυταρχού = πδικός αυταρχός.

• Η πδική αυταρχία με παράλοψη: γενικά οχι. Προβλεπίζεται όμως ότι και
αν υπάρχει ιδιαίτερη νομική υπαρχία.

- Απόπειρα ηθικής αυταρχίας: ατιμώρητη.

Η απόπειρα ηθικής αυταρχίας όμως προβλέπεται και τιμωρείται στο ειδικό μέρος του ΠΚ. Στο άρθρο 186.

- Ηθική αυταρχία σε απρόσφορη απόπειρα → πανή αυταρχία σε απρόσφορη απόπειρα. +363.

+ σημ. 362 σελ 831.

- Ηθική αυταρχία στα ευ του αποτελέσματος: ΟΧΙ

Στην ηθική αυταρχία χρειάζεται δόλος, ενώ στο βαρύτερο αποτέλεσμα αμέλεια. Άρα δεν είναι δυνατό.

- Ποιοτική απόκλιση στην ηθική αυταρχία:

- Δεν ευδύνεται ο ηθικός αυταρχός αν επράξε ολως διαφορά
Ίσως θα μπορούσε να τεθεί θέμα ευδυνίας του ως δράστη του εγκλήματος της "πράξης και προσφοράς ..." του 186 §81, 2 ΠΚ.

- Δεν ευδύνεται εάν επράξε αυδιδωδως διαφορά

- Ευδύνεται εάν επράξε μη αυδιδωδως διαφορά

► Αυδιδωδως και μη παραλλαγές

Παραλλαγές για τόπο + χρόνο όταν ανταποκρίνονται στα βασικά χαρακτηριστικά στο δόλο του δράστη → μη αυδιδωδως.

Παραλλαγή που αφορά το πρόσωπο: υποβ. 390 σελ 838-839.

- Ποσοτική απόκλιση στην ηθική αυταρχία:

Όταν ο αυταρχός τελесе βαρύτερο εγκλήμα: ο ηθικός αυταρχός ευδύνεται χ' αυτό το εγκλήμα το οποίο προέβλεπε (ήθελε να κάνει ο αυταρχός. Για ότι επιπλέον όχι. Αν ο αυταρχός τελесе κάτι λιγότερο, θα τιμωριζόταν για ηθική αυταρχία στο "λίγα φαν".

(ΕΠΙΤΟΝΗ).

• Σχέση ηθικής αυταρχίας με 186 ΠΚ.

- 1) Το 186 επικαιρικό έναντι της ηθικής αυταρχίας. Αρα εφαρμόζεται όταν δε μπορεί να εφαρμοσθεί η διαταγή για την ηθική αυταρχία.
- 2) Έως που τελειώνει η ηθική αυταρχία αρχίζει το 186.
Αλλ' ηθική αυταρχία έχω όταν η κύρια πράξη να ναυ αδικη, ή να έχω απόπειρα ή ατίθολοινη προπαραβουλοαδική πράξη.
Για να έχω 186 πρέπει να παραμυνηθεί κησ και τελικά να μην το κανέ ή να ελκείρκε μια μην ατίθολοινη προπαραβουλοαδική πράξη και να σταματήσει είτε γιατί το μετανιωθε είτε γιατί συνεληφθη.

• Διαφορές ανάμεσα σε ηθική αυταρχία και εμμεση αυταρχία

- 1) Εμμεση αυταρχία = μορφή αυταρχίας.
ηθική αυταρχία = μορφή συμμετοχής.
- 2) Για να έχω εμμεση πρέπει το ενδιαμεσο πρόσωπο να μην τελεί αδικη πράξη (αυτοτελώς εμμ. δράση).
Για να έχω ηθική πρέπει να τελεί αδικη πράξη (εξαρτημένη εμμ. δράση).*
- 3) Ό,τι κανέ η εμμεση αυταρχία το κέρδισε η ηθική.
Όχι το αντίθετο.

* όπως και βση συμμετοχή με ανέρχεται.

- 46 §2 ≠ 46 §1: Ο ηθικός αυταρχός ενώ δε θέλει να οφαιληρωθεί το εμμήμα. Δεν έχει δόλο βλάβης αλλά δόλο διακινδύνευσης.

Τιμωράται εάν ο φυσικός αυταρχός δεν ευανέ τη πράξη;

* γραμμα του νόμου ~~αυτός~~ να γιατί αρκεί η πρόκληση απόφασης.

* κρατούσα αποψη: όχι, μόνο αν την ευανέ.

(ΒΙΒΛΙΟ)

- Σωφροσύνη είτε πριν, είτε "υπό τη διαίτη", της πράξης.
Οχι μετά.
- Άμεση ενέργεια
 - 1) Υπό το χρόνο της τέλεσης. Οχι πριν οχι μετά.
 - 2) Βοήθεια στην εκτέλεση της πράξης.
 - 3) Αιτιώδης σχέση ανάμεσα σε συνδρομή του άμεσου ενεργού και αποτέλεσμα. Αλλ' θα πρέπει να πούμε ότι για να υπάρχει άμεση ενέργεια να μην πραγματοποιούνται η κύρια πράξη χωρίς αυτή.
- Οχι άμεση ενέργεια στο στάδιο της αυθόρμητης αποπεράτωσης.
- Χρειάζεται δόλος στην άμεση ενέργεια και μορφοτά διηγήσι (ΕΠΙΣΟΜΗ).
- Οχι άμεση ενέργεια από αμέλεια.
ΟΜΩΣ:
Άμεση ενέργεια σε υπν που δρα από αμέλεια, τιμωρείται.
- Ατιμώρηση η απόπειρα ενέργειας
- Άμεση ενέργεια και βαναυσότητα
Στη βαναυσότητα έχουμε συμπραχμάτωση της α.υ.
Στην άμεση ενέργεια βοηθητική συμπραχμάτωση. Δεν πραγματοποιείται την α.υ, βοηθά όμως στη πραγμάτωση της.
Αν όχι τελικά αδικη πράξη = οχι άμεση ενέργεια.

(ΕΠΙΣΗΜΗ)

- Λογοί που απουλγίσουν τον αξιόλογο χαρακτήρα της πράξης

- 1) προσωπικοί λογοί απαλλαγής
- 2) διαδικαστική αφέση του αξιολογούν
- 3) λογοί που εξαλείφουν το αξιόλογο.

- Προσωπικοί λογοί απαλλαγής

↳ υποχρεωτικοί
↳ δυνητικοί.

Υποχρεωτικοί: 1) εκούσια υπαναχώρηση από μη πεπερασμένη απόληξη (44 §1).

2) εμπραυτη μετανοία

3) απρόσφορη απόληξη από ευθύνη (43 §2).

4) υπόδειξη εγκλήματος και παρασιώπηση εγκλήματος από οίκο του δράστη

5) αναταξιωματικό από Π.Δ. και βοηθώντων.

Δυνητικοί: 1) εκούσια υπαναχώρηση από πεπερασμένη απόληξη (44 §2).

2) 186 §4.

3) 302 §2 και 314 §2

4) 308 §3 και 361 §3. (από δικαιοσ. αγανάκτηση)

5) 377, 387.

- Διαδικαστική αφέση αξιολογούν. → για όλους τους συμμετόχους.

1) απόληξη πλήρ. (42 §3)

2) 376 Π.Κ.

- Λογοί εξαλείφσης: 1) παραγραφή εγκλήματος

2) παραιτηση από εγκλήμα

3) αμνηστία.

- Συρροές: Πραγματική: όταν με πολλές πράξεις τείνει περισσότερα εμπλήματα. (94 β1)

Κατ' ιδέαν: όταν με μια πράξη τείνει περισσότερα εμπλήματα. (94 β2)

Αληθινή: περισσότερες πράξεις και επιβάλλονται ίσες ποινές.

Φαινόμενη: για μια πράξη αφιωναν εφαρμογή περισσότεροι νόμοι (συρροή νόμων) όμως εφαρμόζεται μια διαταγή και επιβάλλεται μια ποινή.

- Η πραγματική και η κατ' ιδέαν χωρίζονται σε:
ομοεδή: τα συρρέοντα είναι του ίδιου είδους.
ετέροεδή: τα συρρέοντα είναι διαφορετικών ειδών.

	Αληθής	Φαινόμενη. (ποινή για μία πράξη)
Πραγματική	94 β1 πκ.	α) αυστηρωτική προτέρα πράξη β) αυστηρωτική υστερή πράξη.
Κατ' ιδέαν	94 β2 πκ	α) ειδικότητα β) επικουρικότητα γ) απορρόφηση